

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Ordinis Sacramento Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio II. Argumentum. Examinatur celebris Quæstio, An Ordo sit verè, & propriè Sacramentum? Præmittuntur tria. 1. Differentia inter Ordinationem in fieri, & Ordinem in facto esse. 2. Quòd Apostoli, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94570](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94570)

quia Dei cultui additi mysticas, & metaphoricas laudum, & virtutum hostias illi offerunt. Perperam ergo heretici hinc colligunt, omnes Christianos esse propriè sacerdotes; nam tales sunt Sacerdotes, quales & reges (utrumque enim ait S. Petrus.) Atqui Reges sunt mystici, & metaphorici, non veri, & proprii; ergo & tales sunt Sacerdotes. Tertio objecto adaptatur eadem responsio, nam S. Joannes in Apocalypsi intelligit de Regno, ac Sacerdotio mystico, non autem proprio; quapropter idem Cornelius à Lapide in Apoc. 1. 6. ita subdit ad illa verba: Et Sacerdotes Deo: Offerentes scilicet Deo spirituales Hostias, puta Orationes, eleemosynas, jejunia, aliaque pia opera. Quare ineptè Lutherus ex hoc loco contendit probare, omnes Christianos esse propriè dictos Sacerdotes, non mysticos; sic enim pariter deberent omnes esse Reges propriè dicti. Omnes ergo Dei cultores vocantur hic Sacerdotes, sed mystici. Hujusmodi responsiones, ac interpretationes dederunt antiquitus etiam Sancti Doctores Ecclesiæ Ambrosius, Augustinus, & Leo Magnus, quorum verba refert Ivenim in suo Comment. Hist. & Dogmat. Dissert. 8. de Sacram. Ordinis quest. 2. cap. 2.

Quare concludendum est cum canone Sacri Tridentini Concilii sess. 23. de Sacram. Ord. can. 2. Si quis dixerit præter Sacerdotium non esse in Ecclesia Catholica alios Ordines & majores, & minores, per quos, velut per gradus quosdam, in Sacerdotium tendatur, Anathema sit.

DECISIO II.

ARGUMENTUM.

Examinatur celebris Quæstio, An Ordo sit verè, & propriè Sacramentum? Præmittuntur tria. 1. Differentia inter Ordinationem in fieri, & Ordinem in facto esse. 2. Quòd Apostoli, & Evangelistæ non scripserunt omnia facta à Christo, sed plura voce tantum tradiderunt, undè provenire Apostolicæ Traditiones. 3. Quòd Ecclesia Romana est earum fidelis custos. Resolvitur proposita Quæstio Affirmativè, & probatur Ordinem esse verum Sacramentum, rationibus, Conciliis, & Sanctorum Patrum testimoniis. Cur degradati Sacerdotes, si celebrent, validè consecrent? Exempla Presbyterorum degradatorum.

SUMMARIUM.

- 1 Ordo an sit verè, & propriè Sacramentum.
- 2 Ordo, & ordinatio an differant inter se? Et in quibus.
- 3 Ordo in facto esse non est Sacramentum.
- 4 Apostoli, & Evangelistæ num scripserint omnia facta Christi?

- 5 Voce tantum Apostoli docuerunt successores suos plura mysteria.
- 6 Apostoli cur omnium Sacramentorum materiam, & formam non scripserunt?
- 7 Apostoli voce tantum tradiderunt institutionem ordinum à Christo factam.
- 8 Traditio Apostolica quid sit?
- 9 Traditiones Apostolicæ servandæ sunt prout Sacra Scriptura.
- 10 Romana Ecclesia est custos Apostolicarum Traditionum.
- 11 Ecclesiæ omnes tenentur sequi doctrinam Ecclesiæ Romanæ.
- 12 S. Irenæus Martyr cur Romam venerit?
- 13 Sacramentum Ecclesiæ est ordinatio Clericorum.
- 14 Ordines omnes instituti sunt à Christo.
- 15 Gratia confertur per Sacramentum Ordinis.
- 16 Manuum impositio apud Apostolos erat Sacra Ordinatio.
- 17 Actio Sacra, quæ fit cum materia, & forma irreiterabiliter est Sacramentum.
- 18 Concilium Florentinum anno 1439. declaravit Ordinem esse Sacramentum.
- 19 Concilium quoque Tridentinum.
- 20 Conciliorum Generalium Decreta à Summo Pontifice confirmata sunt infallibilis veritatis.
- 21 Ordinem vocarunt Sacramentum SS. Patres primis quinque seculis Ecclesiæ.
- 22 Degradatus, si Missam celebraret, validè consecraret.
- 23 Degradatio clericorum etiam in primis seculis usitata.
- 24 Athanasius Presbyter degradatus, quia falsa scripserat de S. Paulo, & de S. Thecla.
- 25 Præpositus Rovereti reus atrocissimorum scelerum degradatus à S. Carolo Borromeo.
- 26 Ordinis potestas non est à Papa, sed à Deo.

Sed hæc alia insignis Quæstio fuit studiosis Cleri Patavini resolvenda proposita: Utrum Ordo, seu Ordinatio sacra clericorum sit verè, ac propriè Sacramentum? Pro cujus Quæstionis resolutione studiosiores tria præmittenda, ac prænotanda scripserunt.

Primum est, quòd quamvis à Sacris Canonibus, & à Doctoribus promiscuè usurpentur hæc duæ Voces, Ordo, & Ordinatio, nihilominus (ut etiam supra notatum est,) magna existit differentia inter illas, siquidem ordinatio propriè dicitur in fieri: Ordo autem in facto esse; videlicet ordinatio est actio illa, per quam clericus ordinatur, adhibitis materia, & forma convenienti cuique ordini: Ordo verò est potestas spiritualis, & gradus, in quo remanet clericus, postquam est ordinatus, ad exercendas functiones sacras eidem gradui competentes; & ideo Ordinatio consistit in actione transeunte; Ordo verò in gradu permanente, ut advertunt omnes Theologi tam Scholastici, quam Morales, inter quos Mastrius in 4. d. disp. 4. de Sacram. Ord. num. 1. Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. tom. 3. de eod. Sacram. disp. 4. num. 15. Collegium Salmanticense tom. 12. de Sacram. Ord. tract. 8. cap. 1. num. 1. & Gobatus in

in Theol. experim. tract. 8. num. 7. De Ordine sumpto in facto esse, & tanquam gradu permanente, atque potestate jam recepta frustra esset ³ querere, An ipse sit Sacramentum? cum manifeste constet, Sacramentum non esse gradum ipsum, seu potestatem, sive sit Episcopalis, sive Sacerdotalis, sive aliorum Ordinum, unde ita subdit Gobatus d. num. 7. Quando queritur, Utrum Ordo sit Sacramentum, non sumitur nomen Ordinis in prima illa significatione; constat enim ipsum statum Sacerdotalem, Episcopalem, & generatim clericalem non esse Sacramentum; quando quidem iste status est aliquid permanens; Sacramentum verò est aliquid transiens, seu in fieri, ut loquitur Dicastillo de Sacram. tract. 6. num. 60. sicut Baptismus, Confirmatio, Extrema Unctio. Igitur quaestio proposita, an Ordo sit Sacramentum? intelligenda venit, & examinanda de ipsa Ordinatione Sacra, quæ sit rebus, ac verbis, tanquam materia, & forma; & per quam confertur ordo, idest status, & gradus Ecclesiasticus, cum potestate spiritali peragendi functiones Sacras.

Alterum præmissum est; quod non omnia, quæ Christus docuit, & instituit, fuerunt ab Apostolis, & Evangelistis scripto consignata; sed quadam voce solum, & doctrina ad posteros transmissa, ac deinceps apud alios Patres, à quibus postea in Decretis Ecclesiæ consignata fuerunt, ut bene notat idem Maffrius in cit. disp. 4. de Sacram. Ordinis num. 27. in fine. Et hinc est, quod in Scriptura Sacra, nec tempore Apostolorum reperiuntur notata nomina Subdiaconatus, nec minorum Ordinum; neque quo ritu, quibusve materia, ac forma hos ordines ipsi Apostoli conferrent, satis enim ipsis fuit voce tantum de his omnibus docere discipulos suos, ac primos Ecclesiarum Pastores, Rectoresque animarum, eorum immediatè Successores, à quibus pariter ea omnia, quæ iidem per Apostolos edocti fuerant, subsequenter Patribus, ac Pastoribus tradiderunt, & ab his conscripta, & in Epistolis, Canonibus, seu Conciliis commemorata sunt. Rationem, cur ab Apostolis, & Evangelistis prædicta non fuerint scripto tradita, ex S. Dionysio Areopagita reddit S. Thomas in 4. sent. dist. 7. q. 1. art. 1. ad prim. ubi de institutione Sacramenti Confirmationis, de quo pariter nihil in Scriptura Sacra de ejus materia, & ⁶ forma, ita dicit: Nec obstat, quod in Evangelio, vel in actibus Apostolorum non sit mentio de materia, vel forma hujus Sacramenti: quia formæ Sacramentales, & alia, quæ in sacramentis exiguntur, occultanda erant in primitiva Ecclesia propter irrisiones Gentilium, ut Dionysius dicit; unde etiam in fine Eccles. Hierar. excusat se à determinatione formarum Sacramentalium. Ex quibus omnibus deducitur, non posse impugnari institutionem Sacramentorum à Christo Dominico factam ex eo, quod Scriptura Sacra, Apostoli, vel Evangelistæ de ea non loquantur, vel de materia, forma, aut ritibus, quibus Sacramenta conficiuntur; quia ob supradictam causam relata ab Angelico Doctore oretentis tantum docuerunt Apostoli Dominicam institutionem Sacramentorum, ac præcipue ordinum majorum, & minorum Episcopos, & Presbyteros successores suos, à quibus eadem traditio pervenit in posteros Pontifices, ac Ecclesia-

rum Pastores, ut notat etiam Fagnanus in cap. Presbyter, num. 8. § 39. de Sacram. non iterum. Et hæc dicitur Traditio Apostolica, qua regitur Ecclesia Catholica simul cum Scriptura Sacra. Ex dist. 11. cap. Catholica; & de eadem traditione ita loquitur Tirinus in Indice Controversiarum Fidei Controv. 2. num. 17. § 18. Solam Scripturam non complecti omnia necessariò credenda, & servanda (ut volunt heretici) ad oculum patet. Unde præter Verbum Dei scriptum, necessariò admittendum aliquod, Verbum Dei non scriptum, sed viva voce traditum, seu Traditiones divinas, vel Apostolicas, colligitur ex jam allatis exemplis. Et paulò infra: Et postquam conscriptum esset Evangelium, & plures etiam Epistolæ ab Apostolis, nonnè S. Paulus 2. Thessal. 2. 14. adhuc monet fideles: Tenete traditiones, quas accepistis, sive per sermonem, sive per Epistolam nostram. Et quodnam obsecro aliud depositum commendat Timotheo custodiendum Paulus, si non, Formam Sanctorum Verborum, quæ ex ore ejus audierat? 2. Timoth. 1. 13. Quenam oro sunt illa multa, quæ Christus ante mortem dicebat non posse portari modò ab Apostolis, Jo. 16. 12. Sed post Resurrectionem ipsos edocuit. Act. 1. 3. per dies quadraginta apparens eis, & loquens de Regno Dei, &c. Concordat Cornelius à Lapide in cit. Epist. 2. ad Thessalon. cap. 2. vers. 14. sic scribens: Nota hic locum pro traditionibus Apostolicis, sci. licet tam ea esse servanda, quæ verbo, & viva voce tradiderunt Apostoli, quam quæ scripta in sacris litteris reliquerunt. Et allegat quatuor prima Concilia generalia, & plures SS. Patres hoc idem docentes.

Tertium tandem præmissum fuit, quod quæcunque observat Ecclesia Romana vel Sacramenta, aut Ritus Sacramentorum, ea omnia habuit ex traditionibus Apostolicis; nam Ecclesia Romana est custos paternarum traditionum, ¹⁰ ut ait Julius Papa Primus Epist. 3. cap. 35. & Pelagius Papa Secundus Epist. 5. 7. & 8. Nec docet nova, sed antiqua. Cap. Præceptis, dist. 12. Et propterea omnes aliæ Ecclesiæ tenentur se- ¹¹ qui doctrinam, disciplinam, & consuetudines Ecclesiæ Romanæ, ex cap. Nolite, & cap. Quis nesciat, dist. 11. cap. Non decet, dist. 12. cap. Nulli fas sit, & cap. Ita, dist. 29. cap. Si decreta, dist. 20. cap. Si quis dogmata 25. q. 2. Quod latius prosequitur Eminentiss. Card. de Lauræa in 3. sent. tom. 1. disp. 7. num. 5. & 6. ubi adducit Tertullianum hoc idem docentem in libr. de Præscript. adv. her. c. 36. nec non in lib. 4. contra Marcionem, in quo hanc rationem assignat, quia Petrus, & Paulus Romæ suo sanguine Evangelium signatum reliquerunt. Concordat S. Irenæus lib. 3. cap. 2. 3. & 4. hanc aliam rationem assignans; nam, inquit, in Ecclesia Romana semper conservatæ sunt, quæ ab Apostolis habitæ sunt traditiones; imò ipse S. Irenæus Romam venit Anno 179. ut disceret Apostolicas Traditiones, prout ostendit Eminent. Card. Baronius ad d. Annum.

His ita præmissis, ac pranotatis, Clerus nostro respondit ad quaestionem propositam, & dixit: Sacram clericorum ordinationem esse verè, ac propriè Sacramentum. Hanc responsonem probarunt Ratione, Conciliis, ac SS. Patrum testimonio.

Ratio triplex fuit assignata. Una desumpta à Mastro in 4. Sent. d. disp. 4. num. 22. ubi sic: Omnis Sacra Ordinatio à Christo instituta est Sacramentum. Sed omnes ordines instituti sunt à Christo. Ergo habent veram, & propriam essentiam Sacramenti. Minorem probant ex Concilio Tridentino sess. 23. can. 6. ubi ita: *Si quis dixerit in Ecclesia Catholica non esse Hierarchiam divina ordinatione institutam, quæ constat ex Episcopis, Presbyteris, & Ministris: Anathema sit.* Secunda ratio assignatur ab Emin. Card. de Lauræa d. tom. 3. in 4. sent. disp. 4. de Sacram. Ord. num. 20. ubi arguit sic: Omnis actio sacra, quæ causat gratiam, est Sacramentum. Gonet tom. 4. tract. 7. de Sacram. Ord. disp. 1. num. 1. & 2. Sed omnis ordinatio clericorum causat gratiam. Ergo est Sacramentum. Minor probatur ex verbis Apostoli 1. ad Timoth. 4. 14. *Noli negligere gratiam, quæ data est tibi per impositionem manuum Presbyterii.* Et ex aliis verbis 2. ad eundem Timoth. 1. 6. *Admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum.* Quod autem Apostolus intellexerit de gratia, quam Timotheus recepit, quando fuit initiatus ordinibus ab ipso, adducitur ab Emin. Card. de Lauræa auctoritas ejusdem Concilii Tridentini d. sess. 23. cap. 3. ita dicentis: *Cum Scripturæ testimonio, Apostolica traditione, & Patrum unanimi consensu perspicuum sit, per Sacram Ordinationem, quæ verbis, & signis exterioribus perficitur, gratiam conferri, dubitare nemo debet ordinem esse verè, & propriè unum ex septem Sanctæ Ecclesiæ Sacramentis; inquit enim Apostolus, admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum.* Tertia ratio datur à Collegio Salmanticensi d. tract. 8. de Sacram. Ord. cap. 1. num. 16. sic: Omnis actio sacra, quæ conficitur determinata materia, & forma pro adaptandis Ministris in viam ad Sacrificium, ac est irreiterabilis, & imprimit in eis characterem, est Sacramentum. Sed omnis ordinatio clericorum habet suam propriam materiam, & formam, ac per eam character imprimitur in ordinato, estque irreiterabilis ex antiquissima, ac immemorabili Ecclesiæ traditione, atque doctrina. Ergo verè, & propriè est Sacramentum. Quod autem omnis ordinatio clericorum habeat suam propriam materiam, & formam, imprimat characterem, & non sit reiterabilis, plenè demonstrabitur infra, dum de singulis ordinibus sermo habebitur in particulari.

Secundò: Ordinem esse verum Sacramentum probant Auctoritate Conciliorum; scilicet Florentini, ac Tridentini. Siquidem Concilium Florentinum in concordia Armenorum cum Sancta Romana Ecclesia de qua Eugenius Papa IV. in Constitut. XIX. Incipien. *Exultate* 18 Deo, &c. publicata Florentiæ in publica Sessione Synodali die 22. Novembris Anno 1349. in §. 15. ita declaravit: *Sextum Sacramentum est Ordo, cujus materia est illud, per cujus traditionem confertur Ordo; sicut Presbyteratus traditur per calicis cum vino, & patenæ cum pane porrectionem. Diaconatus verò per libri Evangeliorum dationem. Subdiaconatus autem per calicis vacui cum patena vacua superposita traditionem: & similiter de aliis per rerum ad ministeria sua pertinentium assignationem. Forma Sacerdotii talis*

est: Accipe potestatem offerendi Sacrificium in Ecclesia pro vivis, & mortuis. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Et sic de aliorum Ordinum formis prout in Pontificali Romano latè continetur. Ordinarius Minister hujus Sacramenti est Episcopus. Effectus, augmentum gratiæ, ut quis sit idoneus Minister.

Concilium pariter Tridentinum in primis sess. 7. can. 1. de Sacramentis ita sancivit: *Si quis dixerit, Sacramenta novæ legis non fuisse omnia à Jesu Christo Domino nostro instituta, aut esse plura, vel pauciora, quàm septem, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unionem, Ordinem, & Matrimonium; aut etiam aliquod horum septem non esse verè, & propriè Sacramentum: Anathema sit.* Deindè in sess. 23. præter decisionem, quam fecit in cit. cap. 3. nempe Ordinem esse verè, & propriè unum ex septem Sanctæ Ecclesiæ Sacramentis successivè in eadem sess. 23. can. 3. subjunxit: *Si quis dixerit Ordinem, sive Sacram Ordinationem non esse verè ac propriè Sacramentum à Christo Domino institutum, vel esse signum quoddam humanum, excogitatum à viris rerum Ecclesiasticarum imperitis; aut esse tantum ritum quemdam eligendi Ministros Verbi Dei, & Sacramentorum: Anathema sit.* Certum est autem apud omnes Catholicos, quod decreta Conciliorum generalium à Summo Pontifice convocatorum, & ab eodem confirmatorum in materia fidei sunt infallibilis veritatis. Coronus Controvers. 10. de Concil. num. 62. Emin. Card. de Lauræa in 3. Sent. tom. 3. in tract. de Fide disp. 5. art. 1. §. Unico per tot. & signanter num. 83. & est Doctrina S. Thomæ in 2. 2. q. 1. art. 10. & q. 11. art. 2. ad 3. Emin. Card. Bellarm. lib. 4. de Romano Pontifice cap. 3. Suarez de Fide disp. 5. sect. 8. à num. 9. cum quibus concordant Canonistæ, quos citat, & sequitur Barbosa de Jure Eccl. Univ. lib. 1. cap. 2. num. 38. Novissimè Fagnanus tom. 5. in cap. Majores, à num. 28. usque ad num. 36. de Baptismo: ubi jura, & Doctores cumulat; & antea in tom. 2. in cap. Cum contingat, num. 72. De etate, & qualit. ord. ubi in terminis demonstrat, esse certum, & de fide, quod Ordo sit Sacramentum stante diffinitione Concilii Florentini, ac Tridentini.

Tertiò: Hoc idem probari scripserunt studiosi de nostro Clero Patavino auctoritatibus Sanctorum Patrum, qui in primitiva Ecclesia vixerunt. Nam primò S. Dionysius Anno 71. de Ecclesiastica Hierarchia lib. 5. part. 3. hæc habet: *Manus impositio simul quidem divinum presidium Sacramento adnexum declarat, quo tanquam Sancti pueri Patris charitate foveantur, itaut eis quidem statum vinque Ecclesiastici Ordinis largiatur.* Transcribit hæc Verba Emin. Card. de Lauræa de Sacram. Ord. d. disp. 4. sub. num. 32. Et subdit: *Ergo secundum Dionysium Ordo est Sacramentum; quid autem queritur antiquius. cum Sanctus hic à Paulo Apostolo fuerit ad fidem conversus, & baptizatus ex Act. Apost. cap. 17. Consequens S. Cyprianus, qui vivebat Anno Domini 250. in Oratione de Operibus Cardinalibus sic habet: Docetur ergo, quæ sit Baptismi, & aliorum Sacramentorum stabilitas. Nam Baptismus repeti Ecclesiasticæ prohibent regulæ, & semel Sanctificationis nulla deinceps manus iterum consecrans presu-*

mit

mit accedere: nemo Sacros Ordines semel datos iterum renovat. En hujus Sancti mens, quod sicut Baptismus non reiteratur, quia est Sacramentum irreiterabile; ita non reiteratur Ordo, nam & ipse est irreiterabile Sacramentum. Tertio S. Gregorius Nazianzenus Anno Domini 370. Oratione in Baptismum Christi comparat Sacramentum Ordinis cum Sacramento Baptismi dicens: Eadem itidem Verbi vis etiam Sacerdotem augustum, & honorandum facit novitate benedictionis à communitate vulgi segregatum, & invisibili quadam vi, ac gratia, animam in melius transformatam gerens; denotat enim his verbis effectum Sacramenti Ordinis, idest gratiam. Quarto hoc clarius testificatur etiam S. Ambrosius Anno 374. de dignitate Sacerdotis cap. 5. inquiens: Quis dat Episcopalem gratiam? Deus, an homo? Respondes sine dubio, Deus: sed tamen & per hominem dat Deus. Homo imponit manus: Deus largitur gratiam. Episcopus initiat Ordinem; & Deus tribuit Dignitatem. Si ergo Ordo confert gratiam ex ministerio Episcopi, est Sacramentum. Quinto S. Hieronymus hoc idem inquit in Dialogo contra Luciferianos Anno 390. conferens totò illo libro Ordinationem Sacram cum Baptismo, & probans Ordines collatos ab hæreticis valere quo ad substantiam, eò quod validus sit baptismus ab eis datus: Si (inquit) in fide sua baptizatos baptizans nocere non potuit: & in fide sua Sacerdotem constitutum constituens non inquinabit; Uterque enim Baptismus, & Ordo est Sacramentum. Sexto: Sed aptissimis verbis S. Augustinus, qui vivebat Anno salutis 420. nominat Ordinem Sacramentum prout Sacramentum est Baptismus, sic scribens. De Baptismo contra Donatistas cap. 1. Sicut redeunt, qui priusquam recederent, baptizati sunt, non baptizantur, ita redeunt, qui priusquam recederent, ordinati sunt, non utique rursus ordinantur, sed aut administrant, quæ administrabunt, si hoc Ecclesie utilitas postulat; aut si non administrant, Sacramentum tamen ordinationis sue gerunt. Habentur hæc verba etiam in c. Ostenditur. de Consecr. dist. 4. Idem Sanctus Augustinus in lib. de bono conjug. cap. 24. pariter scribit: Quemadmodum si fiat ordinatio Cleri ad plebem congregandam, etiamsi plebis congregatio non subsequatur, manet tamen in illis ordinatis Sacramentum Ordinationis; & si aliqua culpa aliquis ab officio removeatur, Sacramento Domini semel imposito non carebit. Fatetur Sanctus Doctor ordinem esse Sacramentum; simulque indelebile ab anima Ordinati. Septimo ad stipulatur S. Leo Magnus Papa Anno 440. in Epist. 81. ad Dioscorum Alexandrinum cap. 1. in qua cum præcepisset ordinationes Sacras Clericorum esse faciendas in Sabbato quatuor temporum jejuniis, subdit exemplum Apostolorum, qui jejunantes, & orantes ordinaverunt Paulum, & Barnabam, Ut (ait) intelligamus quanta, & dantium, & accipientium devotione curandum sit, ne tantæ Benedictionis Sacramentum negligenter videantur impletum. Idem Sanctus Pontifex in Epist. 87. ad Episcopos Mauritanie cap. 1. de eadem Sacra Ordinatione loquens, Quis (inquit) dissimulare audeat, quod in tanti Sacramenti perpetratur injuriam? Octavo Anastasius Papa Secundus Anno 496. in Epistola ad Anastasium Imperatorem scribens de ordinatis per Acacium

Episcopum Constantinopolitanum, qui contumax mortuus fuerat excommunicatus, cap. 7. ita ait: Nulli de his, quos vel baptizavit Acacius, vel quos Sacerdotes, sive Levites secundum Canones ordinavit, ulla eos ex nomine Acacii portio lesionis attingit, quod forsitan per iniquum tradita Sacramenti gratia minus firmâ videatur. Pariter cap. 8. subdit: Inviolabile Sacramentum, quod per illum datum est aliis, perfectionem suæ virtutis obtinuit. Nondum tandem S. Gregorius Magnus Papa Primus, Anno 590. pluries vocat Ordinationem Clericorum Sacramentum; nempe, lib. 1. Reg. cap. 10. ibi: Sacrorum Ordinum Sacramenta ab Ecclesie Doctoribus foris accipimus, sed Sacramentorum virtute ab Omnipotenti Deo interius roboramur; Virtus verò Sacramenti gratia est Septiformis, quam certè gratiam, qui accipiunt, quasi alio accepto corde immutantur; quia quos gratia sua Sanctus Spiritus roborat, esse eos facit protinus, quod non erant. Et in Expositione super 1. Reg. 10. ad illa Verba: Tulit autem Samuel lenticulam olei, & effudit super caput ejus, id est Saulis; ita differit Sanctus Doctor lib. 4. Exposit. c. 4. in princ. Hæc unctione exprimitur, quod in Sancta Ecclesia nunc etiam materialiter exhibetur; quia qui in culmine ponitur, Sacramenta suscipit unctionis: Quia verò ipsa Unctio Sacramentum est, is, qui promovetur, bene foris ungitur, si intus virtute Sacramenti roboretur. En itaque testimonia Sanctorum Patrum, & Ecclesie Doctorum, qui in primis sex integris sæculis crediderunt, & nominaverunt Ordinationem clericorum Sacramentum:

Ceterum alio etiam fortissimo argumento probatur, quod Sacra ordinatio est verè, & propriè Sacramentum; videlicet quia fuit à Christo immediate instituta, non autem ab hominibus adinventæ; & hujus veritatis clarissimum est testimonium; quia si Presbyter ob aliquod enorme delictum degradetur, & sic degradatus Missam celebraret; gravissimè quidem peccaret, sed tamen validè consecraret, & conficeret Eucharistiae Sacramentum, ut docent omnes Theologi, ac Canonistæ. S. Thomas 2. 2. q. 39. art. 3. & part. 3. q. 82. art. 4. Glossa in c. 2. de Clericis. excom. ministr. in fine. Bellettus, qui alios citat, Disquisit. Clerical. part. 1. §. 10. n. 11. Novissimè Emin. Card. Capisuchius in Controversiis Theologicis Controv. 28. §. 16. pag. 879. Degradatio, dicta quoque Exauctoratio, & actualis depositio clericorum, est pœna antiquissima, etiam in primis Ecclesie sæculis adhibita contra Presbyteros, aut Episcopos atrocibus delictis irreveritos, ut demonstrat Emin. Card. Baronius Anno Domini §. 7. num. 22. & 23. ubi ita scribit: Est ejus rei exemplum apud Tertullianum de Baptismo. cap. 17. de Presbytero Asiano, qui ob eam causam, quod scilicet quasdam periodos Pauli, & Thecle confinxerat, Sacerdotio privatus, loco decidit. Et tempore S. Caroli Cardinalis Borromæi Archiepiscopi Mediolanensis, dum in Visitatione quidam Præpositus Rovereti, Animatum Rector, accusatus fuisset de gravissimis enormitatibus, ac maleficiis, formato processu per insignem Jurisperitum Franciscum Burlatum iussu ejusdem S. Caroli; & reperto eodem reo obstinato, impœniteni, & incorrigibili, deventum fuit ad ejus actuale degradationem, ut narrat Joan. Petrus Jussianus in Vita ejusdem S. Caroli lib. 7. cap.

cap. 4. Verbis istis : Nella medesima ostinatione perseverò il Preposito di Rovereto , che era poi il Capo supremo di quella scelerata Setta ; e per quanti ufficii facesse seco il Cardinale , e gli altri suoi Ministri , non si potè piegare mai quell' indurato cuore ad un vero riconoscimento. La onde fù di necessità , per obedire a' Sacri Canoni , venire alla sua degradatione , con atto publico , quale fù accompagnato da lagrime , e da dolore estremo del Beato Cardinale. Sed etiam apud Gentiles , flagitio aliquo damnatae Virgines Vestales prius degradabantur , postea vivae sepeliebantur , ut ex Halicarnasseo , & aliis notat Gonzalez in cap. Cum non ab homine 10. de Judic. num. 15. Modò quanam est causa , quòd Presbyter , etsi degradatus actualiter , si celebret , conficiat , & validè consecret Eucharistiam ? Utique illa est , quia potestas ordinis Presbyteratus , quam accepit in ordinatione , non est ab hominibus , sed à Deo ; cum Ordo sit Sacramentum institutum immediatè à Christo Domino. Ita Cabasutius in Notitia Eccl. Concilior. Seculo XVI. in altera Diatriba col. 2. cujus hæc sunt Verba : Episcopi , & Sacerdotes minores in iis , quæ sunt Ordinis , non habent dependentem à Papa Ordinis potestatem ; licet enim excommunicati sint , & degradati , tamen illi illicitè , validè tamen consecrant : habent quippe à Deo immediate characterem , & Ordinis potestatem.

Concludendum itaque ex hucusque dictis , deductis , & allegatis rationibus , Conciliis , ac Sanctorum Patrum testimoniis , quòd Ordo , seu Sacra Ordinatio clericorum est unum ex Septem Ecclesiæ Sacramentis , à Christo Domino institutum ; quo datur gratia Sanctificans , imprimitur character , & traditur Spiritualis potestas ad Eucharistiam conficiendam , & ad Sacrificium divinum peragendum.

DECISIO III.

ARGUMENTUM.

Agitur de numero Ordinum , & recensentur quinque opiniones diversæ de eodem numero. Canonistæ tenent Ordines esse novem. Scotistæ eos esse octo. Thomistæ , septem. Græci , quinque. Hæretici , esse tres. Horum omnium fundamenta referuntur. Quarta , & Quinta opinio refutatur. Tertia amplectitur , & concordatur cum secunda. Prima , quæ vult etiam primam Tonsuram esse Ordinem , remanet sub diffidio.

SUMMARIUM.

- 1 Ordines clericales quot sint ?
- 2 Canonistæ docent novem esse ordines.
- 3 Angelorum novem Ordines.
- 4 Hierarchiæ Cœlesti debet terrestris conformari.
- 5 Prima Tonsura est ordo secundum Canonistas.
- 6 Canonες nominant Primam Tonsuram ordinem clericalem , & num. 9.
- 7 Degradatio datur etiam à prima Tonsura.
- 8 Ordo ibi est , ubi materia , & forma.

- 10 Confirmatus qui non est , tonsurari non potest , neque ordinari.
- 11 Clerici non confirmati sunt male promoti.
- 12 Ordinatus absque prima Tonsura , an teneatur eam accipere ?
- 13 Tonsuratus non est amplius Laicus , & est capax Ecclesiasticæ Jurisdictionis.
- 14 Canonis privilegio gaudet habens primam Tonsuram.
- 15 Prima Tonsura an imprimat characterem in anima ?
- 16 Ordo sumitur largo , & stricto modo ; ut hic.
- 17 Prima Tonsura non est Ordo secundum Theologos.
- 18 Est dispositio ad recipiendos Ordines.
- 19 Conversi in Religionibus , etsi Laici , gaudent privilegio fori , & Canonis.
- 20 Concilium Trid. non nominat primam Tonsuram cum ordinibus.
- 21 Scotistæ docent Episcopatum esse verum Ordinem.
- 22 Episcopatus non potest conferri Laico.
- 23 S. Stephano Regi Ungariæ collata fuit Jurisdictio Papalis.
- 24 Ordinis quæ sunt , neque Episcopo , neque Presbytero auferuntur.
- 25 Ordinati ab Episcopo hæretico , vel suspensio sunt valide ordinati.
- 26 Episcopus consecratus iterum consecrari non potest.
- 27 Consecratio Episcopi an sit Sacramentum ?
- 28 Vicario Episcopus non delegat ordinationes Clericorum.
- 29 Thomistæ negant ; Episcopatum esse ordinem per se distinctum. Rationes eorum plures.
- 30 Ordines esse septem traditio Ecclesiæ antiqua.
- 31 Scotistarum , & Thomistarum concordandi modus circa ordinem Episcopatus.
- 32 Dianæ opinio circa Episcopatum , an sit Ordo.
- 33 Sacerdos qui non est , validè non consecratur Episcopus.
- 34 Patriarchatus , Cardinalatus , & Papatus an sint Ordo.
- 35 Thomistarum opinio ordines esse septem.
- 36 Ordines tot , quot dona Spiritus Sancti.
- 37 Ordines instituti respectus ad SS. Eucharistiam conficiendam , & distribuendam fidelibus.
- 38 Concilia loquentia de numero Ordinum.
- 39 Septenarius Ordinum numerus apud antiquos Patres.
- 40 Græcorum opinio circa numerum Ordinum.
- 41 Græci minores ordines non conferunt , excepto Lectoratu.
- 42 Græci reprehensi ob omissionem trium minorum Ordinum.
- 43 Acolythi antiquitus dicebantur Deputati , ac Ceroferarii.
- 44 Ritualia antiqua Græcorum habent ordines minores.
- 45 Abbatis Papadopoli opinio de quatuor minoribus ordinibus apud Græcos.
- 46 Bulla Innocentii VIII. quòd Græci conferre debeant omnes quatuor ordines minores.